

Considerații asupra catagrafiei orașului București din 1831

TIBERIU TĂNASE

I. DATE DEMOGRAFICE DIN DOCUMENTE ANTERIOARE ANULUI 1831

Documentele care conțin date demografice sunt indispensabile evoluției social-economice a centrelor urbane, densitatea populației indicând întotdeauna procesul de dezvoltare a așezării respective.

Orașul București nu a dispus de astfel de documente pentru a se putea determina numărul și componența socială a populației sale înainte de secolul al XVIII-lea. Datele subiective și de cele mai multe ori contradictorii, înfățișate de călătorii străini nu pot alcătui decât o imagine aproximativă asupra numărului locuitorilor Bucureștilor în secolele al XVI-lea și al XVII-lea, care evoluează de la 10 000 la 30 – 40 000 de persoane.

Primul recensământ al unei părți a populației orașului și cel mai vechi document demografic pentru București îl constituie catastihul din iunie 1752¹, cuprinzând numele și ocupația locuitorilor de pe locul viei domnești de lângă Curtea Veche, precum și ale celor 12 mahalale din cuprinsul părții răsăritene a orașului.

În timpul administrației provizorii ruse din anii 1773–1774, s-a redactat primul recensământ organizat al întregii țări și al populației Capitalei, din care s-a păstrat doar tabelul recapitulativ² în arhivele rusești, redactat în limba rusă, cuprinzând județul Ilfov, care includea și orașul București.

Domnul Mihai Șutu, în anul 1791, a dat o dispoziție marelui ban Nicolae Brâncoveanu și marelui logofăt Scarlat Greceanu ca să întocmească o catagrafie a locuitorilor Bucureștilor. Nu se știe însă dacă această catagrafie a mai fost întocmită, deoarece în arhive nu s-a păstrat nici un document referitor la ea. În schimb, catagrafia din anul 1798, întocmită la porunca lui Constantin Hangerli, dădea ca cifră globală a împărțirii administrative 80 de mahalale cu 6006 case și aproximativ 30 030 locuitori.

Din datele unei alte catagrafii, aceea a eparhiei Ungro-Vlahiei, înfăptuită în vremea mitropolitului Ignatie în 1810, rezultă că orașul număra pe atunci 89 de mahalale cu 7503 case și 32185 locuitori, fără a mai socoti pe străinii și flotanții omiși, care se ridicau și ei probabil la un total de 10 000–15 000 de persoane³. În același timp, din îndemnul autorităților militare ruse, s-a alcătuit, tot în anul 1810,

¹ Ion Ionașcu, *Aspecte demografice și sociale din București la 1752*, în „Revista Arhivelor”, II (1959), nr. 2, p. 131–134.

² Florian Georgescu, *Aspecte privind împărțirea administrativă și evoluția demografică din Bucureștii anilor 1831–1848*, în „Materiale de istorie și muzeografie”, III București, 1965, p. 58.

³ Al. Lapedatu, *Catagrafia bisericilor bucureștene la 1810*, București, 1907, p. 55.

o catagrafie completă a locuitorilor orașului București, înregistrați nominal, cu funcțiile, apartenența etnică și religioasă⁴.

Această nouă catagrafie a orașului București a fost întocmită în perioada 1 mai 1810–august 1811, din inițiativa autorităților militare ruse de ocupație, în timpul războiului ruso-turc din 1806–1812, și se păstrează în Arhiva Centrală de Stat – Acte Vechi (CGADA) din Moscova, fond 68, Administrația militară rusă din Moldova și Țara Românească. În microfilme există două treimi din această categorie la Muzeul de Istorie a municipiului București. Catagrafia a fost întocmită de comisarii de poliție sau de cvartalul trupelor de ocupație, care au înregistrat nominal evidența populației din capitală în limba rusă, făcând și recensământul tuturor clădirilor din oraș dar, acesta din urmă pe plăși sau boiele. Populația reală surprinsă în acest document, ajuns în posesia Muzeului de Istorie a municipiului București, doar fragmentar, se cifra doar la 24 412 locuitori din care 21 104 trecuți nominal.⁵

O privire de ansamblu asupra Bucureștilor de la sfârșitul epocii fanariote este surprinsă în cunoscuta lucrare *Istoria generală a Daciei* a lui Dionisie Fotino, care prezintă unele date statistice privitoare la oraș, ce număra pe la 1819 – după afirmația autorului, 16 000 case, 100 000 locuitori specificându-se și profesiunile, apoi 4 manufacturi, 15 hanuri mai mari, 28 hanuri mici, 4 băi publice, 22 de fântâni și cișmele, 2 școli și 4 spitale, și, de asemenea, 126 mănăstiri, biserici și paraclise⁶.

Acestea sunt datele statistice mai amănunțite pe care le cunoaștem privitoare la orașul București, înainte de epoca reglementară, când se vor efectua recensăminte regulate, efectuate la intervale fixe și cu cifre care se vor apropia de realitate.

II. ASPECTE REZULTATE DIN STUDIUL CATAGRAFIEI GENERALE DIN ANUL 1831

1. Date statistice generale.

În anul 1831, pentru aplicarea justă a prevederilor Regulamentului Organic, privitor la măsurile edilitar-administrative ce se impuneau pentru modernizarea Capitalei, se întocmește, din dispoziția Vorniciei poliției (orașului), cea mai amănunțită catagrafie a locuitorilor, împărțiți pe mahalale și vopsele, făcută până atunci de autoritățile locale.

La 29 decembrie 1831, comisarii celor cinci vopsele înaintau oficialităților, în tabele centralizatoare⁷, rezultatele recensământului nominal al populației Capitalei, împărțită pe categorii sociale⁸ și după originea etnică⁹. În același timp, se prezentau și datele desfășurate ale catagrafiei, alcătuită pe fiecare mahala în parte, în cuprinsul vopselei respective.

⁴ Centralnyj gosudarstvenyj arhiv drevnih aktov (C.G.A.D.A.), fond 69, dosar 260 – Administrația rusă în Moldova și Țara Românească.

⁵ Paul Cernovodeanu, Irina Gavrila, *Boierimea în catagrafia orașului București din 1810–1811*, în „Revista Arhivelor”, anul LXVIII (1991), vol. LIII, nr. 1, p. 33–34.

⁶ Dionisie Fotino, *Istoria generală a Daciei*, cu siguranță, exagerate deoarece în catagrafia din decembrie 1831 totalul populației se ridica la 70 000 de locuitori, iar numărul caselor nu depășește cifra de 10 074.

⁷ Arh. St. Buc., Filiala municipiului București, fond Agia orașului București, dosar 1798/1831. Dosarul conține hârtiile centralizatoare ale celor cinci vopsele. (În continuare se va cita Arh. St. Buc., F.m.B.).

⁸ Clasa boierilor, clasa de mijloc, clerul.

⁹ Localnici, țigani, evrei, sudiți străini.

Rezultatul obținut prin totalitatea cifrelor a fost tipărit într-o foaie volantă difuzată de autorități, intitulată „Tabla statisticească a poliției București“, alcătuită în luna decembrie 1831¹⁰, publicată și în presă¹¹. Din studiul tabelului centralizator rezultă că orașul era împărțit în cinci plăși (văpsele), galbenă, verde, roșie, albastră și neagră, care cuprindeau 78 de mahalale.

Populația orașului se ridica la cifra de 58 893 locuitori (localnici)¹², din care : clasa boierilor cu familiile lor reprezentau 2 598 locuitori¹³, clasa de mijloc era reprezentată de 38 523 locuitori¹⁴ și care împreună cu slugile lor totalizau 46 564 locuitori¹⁵, iar o altă categorie (clasă) cuprinsă în tabel cuprindea 1 252 persoane, împărțite în călugări, preoți și familiile lor.

Catagrafia mai cuprinde și alte date statistice, cum ar fi numărul caselor din oraș, care erau în număr de 10 047¹⁶. De asemenea, lăcașurile de cult care erau înregistrate astfel: 26 de mănăstiri, 95 biserici ortodoxe, o biserică armeană, 2 catolice, una luterană, una calvină și o sinagogă¹⁷.

Alte date statistice reflectă activitatea economică a orașului. Existența a peste 100 de fabrici, din care „43 de lumânări de ceară, 8 de ulei, 1 de ciorapi, 10 de basmale de nas, 1 de testemele, 3 de pălării, 1 de pânzeturi, 64 de piei, 5 de gătane de mătase și de lână de doc de satin“¹⁸, redau începuturile activității industriale în orașul București. Această afirmație este întărită și de existența a 15 mori¹⁹, a 9 poverne, 2 sărării, 2 tipografii, 1 litografie și librărie.

2. Componenta socială

Analizând tabelul centralizator, putem constata existența următoarelor categorii (clase): a) *boierii* – cuprinzând pe „marii dregători“ și pe subalternii lor, cât și pe foștii dregători proprietari de moșii, care erau în total, în număr de 615 persoane, dar împreună cu familiile lor reprezentau 2589 de persoane²⁰, b) *orășenii* sau *târgoveții* (adică mulțimea meseriașilor și negustorilor), care constituiau majoritatea populației, depășind toate celelalte categorii luate împreună²¹.

Conform datelor statistice ale tabelului centralizator²² exista un număr de 10 801 bărbați aparținând acestei categorii „clasă de mijloc“, față de 615 boieri, 256 de preoți și 137 de călugări. Dacă adăugăm și membrii familiilor lor (soție și copii), atunci obținem un total de 38523 pentru orășeni, față de numai 2598 pentru boieri și familiile lor și numai 1252 pentru clerici²³.

Examinând cifrele culorii de roșu care cuprindea centrul comercial, „târgul propriu-zis“, statistica ne indică existența a 1867 de negustori și meșteșugari²⁴, nu mai puțin de 2831 de slugi și 854 slujnice²⁵ – majoritatea acestora sunt cei care ajutau la fabricarea și vânzarea diverselor articole, deci calfe, ucenici și vânzători.

¹⁰ Vezi anexa I (nr. 1).

¹¹ „Curierul românesc“, IV (1831), nr. 13 (10 martie), p. 49.

¹² Adunările au fost greșite, cifra corectă este de 58 893 și nu 58 791, cum apare, eronat în centralizator.

¹³ Vezi anexa I.

¹⁴ Ibidem.

¹⁵ Cifra din tabel este greșit calculată la 46 404, cifra corectă fiind 46 504.

¹⁶ Vezi anexa I.

¹⁷ Ibidem.

¹⁸ Arh. St. Buc., F.m.B., fond Primăria municipiului București, dosar 31/1886, f. 7.

¹⁹ Ibidem, (Tabelul în care se arată că 7 erau pe apă și 8 de cai).

²⁰ Vezi anexa I.

²¹ Const. C. Giurescu, *Istoria Bucureștilor*, București, 1979, p. 229.

²² Vezi anexa I.

²³ Ibidem

²⁴ Ibidem

²⁵ Ibidem

c) *clericii și ostașii* făceau parte din primele două categorii. Prin frunzașii lor, înalții ierarhi, egumeni de mănăstiri și comandanți militari din boierime, iar prin masa sau grosul lor, preoții de rând și ostașii de rând, din orășenime²⁶. Statistica ne arată existența a 137 de călugări și 256 de preoți; despre militari nu avem date statistice. d) *slugile* – numărul total al slugilor se ridica la cifra de 10833, din care 2371 boierești, 7981 ale clasei de mijloc, 199 ale clerului, 282 ale evreilor.

3. Componenta etnică

Asemenea tuturor orașelor mari, Bucureștii au avut o populație amestecată, autohtonilor majoritari adăugându-li-se tot felul de elemente străine, venite în timp, dintre care evreii și ȣiganii erau cei mai numeroși; lor li s-au adăugat armeni, turci, unguri, austrieci, francezi etc. Majoritatea au format-o de la început românii, urmași ai locuitorilor satului original și al satelor vecine, încorporate odată cu extinderea orașului. Din totalul de circa 70 000 de locuitori, localnicii reprezentau 58 893, în acest număr fiind cuprinși și cei 2 301 evrei cu familiile lor, precum și 3 386 de ȣigani.

Evreii au venit în București din două direcții: dinspre miazăzi, din orașele Peninsulei Balcanice și dinspre miazănoapte, din Polonia și Podolia. Cei dintâi sunt evreii spanioli, numiți astfel deoarece au pornit din Spania în urma persecuțiilor religioase ce au avut loc acolo. Ei sunt cei mai vechi evrei din București și au reprezentat întotdeauna elemente de cultură și rafinament în mijlocul conaționalilor lor. Prima mențiune documentară despre prezența evreilor în București este din vremea lui Mircea Ciobanul, când, pe la 1550, sunt amintiți cu numele lor opt evrei²⁷. În catagrafia din 1831 sunt înregistrați separat, după preoți, în număr de 563, dar împreună cu familiile lor atingeau cifra de 2 301 persoane²⁸.

ȣiganii erau robi ai domniei, ai boierilor și ai mănăstirilor, locuind în sălășe, într-o latură a curții boierești și în preajma lăcașurilor mănăstirești. Numărul total al ȣiganilor se ridica în anul 1 831 la 3 386 de suflete din care: 887 de ȣigani, 1 229 de ȣigănci, 671 feciori de ȣigani și 599 fete de ȣigani²⁹.

ȣiganii robi prestau slujbe de casă: bucătari, jimblari, croitori, pantofari, pânzari, bărbieri, argintari, cobzari și lăutari. De asemenea, o altă parte a ȣiganilor aveau slujbe la curtea boierilor: rânđași, vizitii, potcovari, fierari, zidari etc. Ei constituiau categoria socială cea mai oprimată din oraș, fiind lipsiți de libertatea individuală și putând fi vânduți ca vitele sau bunurile nemișcătoare de către stăpânii lor³⁰.

În ceea ce privește sudiții străini³¹, aceștia erau în număr de 1 793, din care: 1 226 erau austrieci, 80 francezi, 158 prusieni (germani), 236 ruși și 94 englezi³². Comparativ cu numărul evreilor, numărul sudiților străini este mai mic³³. Foarte interesant este faptul că evreii erau înregistrați separat de români sau străini, ca o categorie distinctă.

²⁶ Const. C. Giurescu, *op. cit.*, p. 230.

²⁷ Ibidem, p. 225.

²⁸ Vezi anexa I.

²⁹ Ibidem.

³⁰ Florian Georgescu, *op. cit.*, p. 63.

³¹ Erau străinii din Principate care se puneau sub protecția unui consul devenind sudiți, cu un regim fiscal deosebit.

³² Vezi anexa I.

³³ Erau 1 795 de sudiți față de 2 301 de evrei.

Totalul locuitorilor se ridica la circa 70 000 de suflete, dacă socotim și 10–12 000 de locuitori care nu aveau domiciliul permanent în oraș³⁴ (adică erau flotanți).

Catagrafia generală din luna decembrie 1831 ne oferă unele informații privind mortalitatea datorată unor epidemii. Astfel, din textul tabelului centralizator aflăm următoarele: „În anul 1831 au murit de holeră în plasa galbenă 580 de suflete, în plasa verde 522, în cea roșie 161, în cea albastră 418, în cea neagră 489, peste tot 2170 suflete”³⁵.

Publicarea datelor Catagrafiei generale din anul 1831 oferă posibilitatea studierii compoziției și structurii sociale a populației bucureștene din prima jumătate a secolului trecut, cât și informații importante privind începutul industriei bucureștene în perioada aplicării prevederilor economice ale Regulamentului Organic.

4 Datele desfășurate ale catagrafiei

I. *Vopseaua roșie* cuprindea 12 mahalale cu 1116 case și un număr de 11188 locuitori (488 boieri, 480 slugi boierești, 574 țigani, 4811 clase de mijloc, 3113 slugi ale lor, 201 cler, 47 slugi de cler, 1318 evrei, 156 slugi de evrei), în 1307 familii și 761 sudiți străini. Pe familii, mahalaua Răzvan – 95 de familii, mahalaua Stelea – 52 de familii, mahalaua Coltea – 70 de familii, mahalaua Sf. Gheorghe Nou – 31 familii, mahalaua Sf. Gheorghe Vechi – 210 familii, mahalaua Sf. Ioan Nou – 88 familii, mahalaua Curtea Veche – 193 familii, mahalaua Sf. Nicolae – 83 familii, mahalaua Sf. Dimitrie – 163 familii, mahalaua Șerban Vodă – 88 familii și mahalaua Biserica Doamnei – 69 familii³⁶.

II. *Vopseaua albastră* avea 16 mahalale cu 2391 case și un număr de 12 279 locuitori (461 boieri, 296 slugi boierești, 536 țigani, 9454 clasa de mijloc, 870 slugi ale lor, 258 cler, 59 slugi de cler, 322 evrei, 22 slugi de evrei), în 2945 familii și 195 sudiți străini. Erau împărțiți astfel pe familii: mahalaua Bărbătescu – 204 familii, mahalaua Vlădica – 236 familii, mahalaua Sf. Ecaterina – 192 familii, mahalaua Flămânda – 164 familii, mahalaua Popescului – 176 familii, mahalaua Sârbilor – 137 familii, mahalaua Dobroteasca – 173 familii, mahalaua Radu Vodă – 68 familii, mahalaua Broșteni – 249 familii, mahalaua Slobozia – 184 familii, mahalaua Cărmidari – 248 familii, mahalaua Apostolu – 134 familii, mahalaua Staicului – 243 familii, mahalaua Foișorului – 187 familii³⁷.

III. *Vopseaua galbenă* cuprindea 21 mahalale cu 2018 case și un total de 10 190 locuitori (525 boieri, 541 slugi boierești, 868 țigani, 7 528 clasa de mijloc, 672 slugi ale lor, 261 cler, 25 slugi de cler, 3 evrei), în 2 466 familii și 137 sudiți străini, repartizați astfel: mahalaua Sf. Vasile – 147 familii, mahalaua Cișmeaua 149 familii, mahalaua Popa Cosma – 108 familii, mahalaua Sf. Visarion – 169 familii, mahalaua Amza – 77 familii, mahalaua Popa Dârvaș – 106 familii, mahalaua Boteanul – 56 familii, mahalaua Popa Ivașco – 148 familii, mahalaua Precupeții Noi – 142 familii, mahalaua Ceauș David – 144 familii, mahalaua Oțelari – 94 familii, mahalaua Batiștei – 114 familii, mahalaua Biserica Ienei – 48 familii, mahalaua Caimata – 81 familii, mahalaua Armenilor – 134 familii, mahalaua Popa Rusu – 85 familii,

³⁴ *Istoria orașului București*, vol. I, București, 1965, p. 194.

³⁵ Vezi anexa I.

³⁶ Arh. St. Buc., F.m.B., fond Agia orașului București, Comisia vâpselii roșii – Tabel centralizator, dosar 1798 bis/1831, f.1.

³⁷ Ibidem, Comisia vâpselii albastre – Tabel centralizator, f.2.

mahalaua Dichiului – 143 familii, mahalaua Precupeții Vechi – 136 familii, mahalaua Popa Petre – 124 familii, mahalaua Sf. Ioan Moși – 67 familii și mahalaua Silvestru – 194 familii³⁸.

IV. *Vopseua verde* totaliza 13 mahalale cu 1 871 case și un număr de 10 367 locuitori (551 boieri, 486 slugi boierești, 619 țigani, 7 201 clasa de mijloc, 934 slugi ale lor, 244 cler, 22 slugi de cler, 9 evrei, slugă de evreu și 289 sudiți străini), împărțiți pe familii astfel: mahalaua Mihai Vodă – 262 familii, mahalaua Sf. Voievozi – 239 familii, mahalaua Crețulescului – 295 familii, mahalaua Livedea Gospod – 127 familii, mahalaua Fântâna Boului – 120 familii, mahalaua Schitul Măgureanu – 86 familii, mahalaua Biserica Albă – 275 familii, mahalaua Izvorului – 141 familii, mahalaua Sf. Elefterie – 172 familii, mahalaua Gorganului – 157 familii, mahalaua Spirea – 242 familii³⁹, în total 2 491 familii și nu 2 541, cât este totalizat greșit în tabelul centralizator.

V. *Vopseua neagră* totaliza 18 mahalale cu 1 946 case și un număr de 9 864 locuitori (287 boieri, 171 slugi de boieri, 190 țigani, 7 949 clasa de mijloc, 781 slugile lor, 299 cler, 15 slugi de cler, 222 evrei, 20 slugi de evrei), în 2 195 familii și 109 sudiți străini, repartizați astfel: mahalaua Mântulesii – 65 familii, mahalaua Sf. Ștefan – 85 familii, mahalaua Hagiului – 98 familii, mahalaua Popa Soare – 113 familii, mahalaua Olarilor – 214 familii, mahalaua Oborul Vechi – 86 familii, mahalaua Lucaci – 114 familii, mahalaua Udricani – 106 familii, mahalaua Vergului – 62 familii, mahalaua Sf. Vineri – 92 familii, mahalaua Ceauș Radu – 155 familii, mahalaua Oltenilor – 103 familii, mahalaua Neguțătorilor – 39 familii, mahalaua Pantelimon – 246 familii, mahalaua Iancului – 125 familii, mahalaua Popa Nan – 183 familii, mahalaua Delea Nouă – 158 familii și mahalaua Delea Veche – 151 familii⁴⁰.

VI. *Tabla centralizatoare*⁴¹ cuprindea cele 5 vopsele și 78 mahalale cu 10 074 case și un număr de 58 893⁴² locuitori (2 598 boieri, 2 371 slugi boierești, 38 523 clasa de mijloc, 7 981 slugile lor⁴³, 1 252 cler, 199 slugi de cler⁴⁴, 1 252 evrei, 282 slugi de evrei), în 13 065 familii și 1 795 sudiți străini⁴⁵.

ANEXA I

1831 decembrie [29]. București. Catagrafia orașului București, cuprinzând tabelele centralizatoare cu rezultatele recensământului nominal al populației Capitalei împărțită pe categorii sociale și origine etnică, precum și numărul caselor, mănăstirilor, bisericilor, fabricilor, morilor și vitelor.

³⁸ Ibidem, Comisia vâpselii galbene – tabel centralizator, f. 3.

³⁹ Ibidem, Comisia vâpselii verde – Tabel centralizator, f.4.

⁴⁰ Ibidem, Comisia vâpselii negre – Tabel centralizator, f.5.

⁴¹ Ibidem, fond Primăria municipiului București, dosar 31/1836, f. 17 – Tablă centralizatoare a poliției Capitalei.

⁴² În tabel este greșit adunat: 58 751.

⁴³ Totalul clasei de mijloc, inclusiv slugile, este de 46 504 persoane nu 46 404, cum s-a adunat greșit în tabelul centralizator.

⁴⁴ Clerul, inclusiv slugile, totalizează 1 451 persoane, nu 1 450, cum greșit este trecut în tabel.

⁴⁵ Vezi anexa I.

**TABLA STATISTICEASCĂ A POLIȚIEI BUCUREȘTI
ALCĂTUITĂ ÎN LUNA DECEMBRIE 1831 (1)**

Numirea plășilor	Suma mahalalelor în fiecare plasă	Clasa boierilor cu familiile și slugile lor												Clasa de mijloc cu familiile și slugile lor							
		Boieri	Cocoane	Feciori de boieri	Fete de boieri	Slugi	Slujnice	Copiii slugilor	Țigani	Țigănci	Feciori de țigani	Fete de țigani	TOTAL	Bărbați	Femei	Feciori	Fete	Slugi	Slujnice	Copiii slugilor	TOTAL
GALBENĂ	21	175	189	169	144	312	309	74	307	321	127	142	2269	2045	2465	1887	1796	429	258	60	8940
VERDE	13	164	179	157	194	301	278	20	272	280	114	102	2037	2101	2390	1481	1422	676	335	7	8412
ROȘIE	11	115	132	121	134	271	264	36	52	305	254	215	1899	1867	1324	856	886	2831	854	77	8695
ALBASTRĂ	15	102	115	99	103	140	143	32	205	230	127	103	1399	2577	3016	2037	2008	956	345	59	11098
NEAGRĂ	18	59	89	88	77	82	90	19	51	87	19	37	721	2111	2537	1735	1832	602	368	24	9259
TOATĂ SUMA DIN TOATE PLASELE	78	615	697	634	652	1106	1084	181	887	1229	671	599	8355	10801	11732	8046	7944	5549	2160	227	46404

**TABLA STATISTICEASCĂ A POLIȚIEI BUCUREȘTI
ALCĂTUITĂ ÎN LUNA DECEMBRIE 1831 (2)**

Numirea plășilor	Partea bărbătească cu familiile și slugile lor										Ovrei cu familiile și slugile lor								
	Călugări	Preoți	Femei	Feciori	Fete	Slugi	Slujnice	Feciorii slugilor	Fetele slugilor	TOTAL	Sudeți străini	Ovrei	Ovreiche	Feciori	Fete	Slugi	Slujnice	Copiii slugilor	TOTAL
GALBENĂ	37	54	63	60	55	21	9	1	1	300	140	2	-	-	-	-	-	-	2
VERDE	20	58	61	60	58	18	14	-	-	289	371	5	3	3	2	4	-	-	17
ROȘIE	40	38	41	42	38	33	28	3	2	265	964	344	328	354	312	143	55	3	1539
ALBASTRĂ	33	54	69	55	64	30	18	-	-	323	226	73	94	96	97	20	11	2	383
NEAGRĂ	7	52	67	61	65	10	11	-	-	273	94	139	162	194	103	15	28	1	642
TOATĂ SUMA DIN TOATE PLASELE	137	256	301	278	280	112	80	4	3	1450	1795	563	587	647	504	182	94	6	2583

**TABLA STATISTICEASĂ A POLIȚIEI BUCUREȘTI
ALCĂTUITĂ ÎN LUNA DECEMBRIE 1831 (2)**

continuare

Numirea plășilor	Toată suma lăcuitorilor				Suma caselor	Suma mănăstirilor	Suma bisericilor	Suma morilor			Suma povernilor		Suma vitelor				
	Parte bărbătească	Parte femeiască	Totalul acestora	Totalul familiilor				pă apă	de cai	suma fabricilor			cai	boi	vaci	oi	porci
GALBENĂ	5707	5804	11511	2723	2323	2	21	21	21	21	5	753	526	189	11	274	
VERDE	5443	5345	10785	3031	1872	5	23	5	1	23	1	739	400	134	42	308	
ROȘIE	7538	4860	12398	1440	1139	14	11	11	1	4	4	601	5	5	2	24	
ALBASTRĂ	6741	6462	13203	3283	2594	5	21	2	4	69	1	761	673	90	294	310	
NEAGRĂ	5377	5517	10894	2588	2146	2146	19	19	2	4	2	843	281	79	688	139	
TOATĂ SUMA DIN TOATE PLASELE	30805	27988	58791	13065	10074	26	95	7	8	100	9	3697	1885	492	1037	1055	

ANEXA II

(1836, București). Date centralizatoare privind situația populației orașului București, rezultate în urma catagrafiei din acel an.

De dare de seamă. Să socotești așa a fi în poliția București 30805 suflete parte bărbătească și 27988 parte femeiască, peste tot 58791 suflete așezate în București și care alcătuită 13065 familii. Afară dintre aceștia suma lăcuitorilor ce nu sunt statornici poate să se urce de la 10 până la 12 mii poate peste tot să urcă totul Agia orașului până la 70000 suflete între 1795 sudiți străini să află 1226 austreaciști, 80 franțiezi, 158 prusiani, 236 ruși și 94 englezi.

Să socotești așa Agia în București 10079 case, 26 mănăstiri, 95 bisericile răsăritului și 7 streini, adică 1 armenească, 2 catolicește, 1 luterană, 1 calvină și 1 zinadov'ovreesc.

Să socotești așa Agia 100 fabrici adică 3 de lumânări de ceară, 8 de ulei, 1 de ciorapi, 10 de basmale de nas, 1 de testemeluri, 3 de pălării, 1 de pânzeturi, 64 de piei, 5 de găitan de mătase și de lână și de doc de satin.

Se află 9 poverni, două sărării, 2 tipografii, 1 litografie și o librărie. În anul 1831 au murit de holeră în plasa Galbenă 560 suflete, în plasa verde 522, în cea roșie 161, în cea albastră 418, în cea neagră 489, peste tot 2170 suflete.

Arh. St. Buc., F.m.B., fond Primăria municipiului București, dosar 31/1836, f. 7. Orig.